

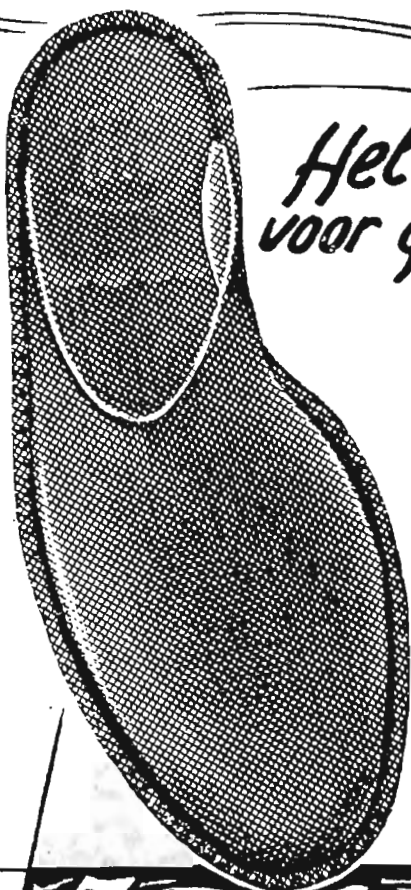
Dolwerk

4.6

Kungsholm

*Het geschenk
voor groot en klein*

NATUREL RUNDLEDER

maat 27-31   fl 11,50

maat 32-35   fl 13,50

maat 36-40   fl 16,50

maat 41-50   fl 17,50

zwart en rood leder fl 2,-
duurder

Zwarjes van 1883

UTRECHTSESTR. 123-125 TEL 34056-32848 A'DAM.

ons eerste missie - nummer

BOLWERK 4-6

REDAKTIE &
ILLUSTRATIE :

geertrui bosscher
almar deerenberg
paul gravemaker
herman rademaker
joan krabbendam
rik lina
frans pruijt

verzending buiten
het lyceum :
ineke uffink

JRG.4 NR. 6
MAART 1961

SCHOOLKRANT VAN HET PIUS X LYCEUM
AANGESLOTEN BIJ S.P.O. EN N.S.U.

Nu Bolwerk het eerste nummer laat verschijnen, gewijd aan de missiegedachte in het algemeen en aan onze pogingen om ons steentje daarin bij te dragen in het bijzonder, wil ik graag de gelegenheid aangrijpen om hierover een enkele gedachte te ontvouwen.

Het begrip missie is wel eens vaak omgeven geweest door erg veel romantische ideeën, terwijl het werken, en zeg maar bedelen, voor de missie dan ook altijd kracht werd bijgezet met beeld en prent van „die arme negerkindertjes”.

Toch geloof ik, dat wij nuchter genoeg kunnen zijn om de missiegedachte los te zien van deze min of meer valse romentiek.

Missioneren is een keiharde realiteit.

De missionaris ondervindt dit dagelijks aan den lijve en alle mooie verhalen over tropische plantengroei, oerwoudromantiek en wat dies meer zij ten spijt, staat hij voor het feit dat hij zware arbeid verricht, zichzelf inzetende ten behoeve van anderen zonder zelfs maar om een dankje te vragen. En dit houdt hij jaren, ja misschien een half mensenleven vol, onder vaak behoeftige, maar zeker harde omstandigheden.

Een van de harde zaken, waarmede hij dagelijks geconfronteerd wordt is het gebrek aan middelen om dat ten uitvoer te brengen, wat zijn idealisme van hem vraagt. Kijkt hij om zich heen, dan wil het zich vaak voordien, dat andere instanties over onbepaalde middelen beschikken om zijn werk afbreuk te doen, of minstens om ideologieën die met zijn werk regelrecht in strijd zijn, te propageren.

Ik vertel toch geen nieuws, wanneer ik beweer dat van de zijde van het communisme immense bedragen geïnvesteerd worden om hele en halve werelddelen te winnen voor deze ideologie.

Wat daar van overheidswege tot stand gebracht wordt moet door ons, die leven vanuit de christelijke gedachte, toch minstens vrijwillig tot stand gebracht kunnen worden. En omdat tot stand te brengen is nodig, dat wij bij onszelf de kennis van de missie-gebieden en van hetgeen zich daar afspeelt, vermeederen opdat niet onbekend ook onbemind maakt. Voorts dat wij bereid zijn onszelf in te zetten voor de missie, zowel door gebed als door acties, en tenslotte dat wij deze actieve hulp in zulke banen leiden dat daaruit financieel voor de missie weer mogelijkheden ontstaan, die enigermate een tegenwicht kunnen vormen tegen de eerder genoemde pogingen.

Als het christendom in dit tijdsgewricht een belangrijke taak heeft, dan is het zeker wel deze.

Nu meer dan ooit, gaat het er om welke vaan het zwarte wereldddeel (en andere) zal volgen, die met sikkel en hamer, of die met het kruis.

Rector.

Kediri, 10 februari 1961

Beste jongens en meisjes,

Wil je een indruk hebben van de missionaris in de moderne tijd? Wat ik neerschrijf is de waarheid en geldt voor heel veel gebieden in de Missiewereld, voor elk donker ras waar de blanke missionaris werkt.

„Wat is er Jan?” vroeg ik mijn collega. Hij keek somber en zei: „Ik heb een doopleerling de bons gegeven, hij wil zijn tweede vrouw niet laten schieten.” „Jij moet hem doodschieten, Jan, dan mag je hem dopen. Trouwens maak je geen kopzorg, er zijn hier nog een half miljoen zielen die je kunt bekeren; maar loop niet te hard van stapel, anders blijft er voor mij niets over.”

Jan holt, alsof hij stapel is en schijnt te denken, dat voor zijn dood de Kerk hier in kannen en kruiken moet zijn. Hij droomt van dichte drommen gelovigen, die eens zijn lijikbaar zullen volgen, treurend omdat zij hun vader hebben verloren. Die dromen zijn goed; optimisme houdt hem staande en gaande. Hij was viermaal bij de Bisschop geweest. Hij wilde in een dessa voor 40 gelovigen een houten kapel bouwen en uiteindelijk vond de zuinige Bisschop het goed. De timmerlieden werkten met ijver en lust; al in de vroege ochtend weerklonken de hamerslagen over het stille dorp. Bijna was de kapel klaar, Jan juichte al en had de datum van inwijding al bepaald. We zouden er een biertje op drinken. Toen kwam er een lichte windhoos en de kapel stortte in. Hij zit gauw in de put en nu stond het huilen hem nader dan het lachen. Ik zei: „Jan luister eens, toen jij elke week de H. Mis opdroeg in het bamboehuisje, kwam Jezus er met vreugde, want Hij vond er 40 simpele harten, die Hem met liefde ontvingen; een zo'n simpel hart is Jezus meer waard dan alle kathedralen in de wereld. Jij hebt hier twee dingen opgebouwd: een houten kapel die instortte en een groepje zielen dat langer zal leven dan de zon over de aarde zal schijnen.”

Een paar weken later kwam hij thuis met kapotgeschaafde vingers. „Heb je gevochten Jan?” „Nee, ik ben tegen een karbouw aangereden.” „Hoe kom je ook zo stom.” Hij werd kwaad en zei: „Het is de schuld van de monteur, die had de remmen nagekeken en die weigerden.” „Een goede les voor een volgende keer, Jan, repareer je eigen spullen, neem een voorbeeld aan mij.”

Enkele dagen later kwam ik in een dogkarretje thuis uit een bergdorpje. „Wat is er gebeurd?” vroeg hij bezorgd. „Een leuke band en ik kon hem niet maken, want ik was de sleutels vergeten.” Een hoongelach was het antwoord. Een week later lachte hij niet meer. Heel de Adventstijd had hij zich opgewerkt tot wat ik prijzend noemde: film-operator. Aan enkele duizenden schoolkinderen gaf hij lichtbeelden over het Kerstmysterie, met als begeleiding het Kerstverhaal en liederen op een bandrecorder. De samenstelling van de banden had hem heel wat tijd gekost; toneel- en zangkoor waren er toe opgeleid. „Ideaal” zei Jan enthousiast, je hoeft bij de les geen woord meer te zeggen, je rookt een sigaretje en de kinderen zijn'n uurlang muisstil. Het volgend jaar mag heel het vicariaat de spullen lenen, ik ben nu bezig met het lijdensverhaal. Twee weken geleden is zijn bandrecorder gestolen en wordt natuurlijk nooit teruggevonden.

Het was avond. We zaten aan tafel. Ik zei: „Jan wat eet je weinig.” Hij zei: „Het smaakt me niet, het weer is loom en elke avond het klikje van de middag is ook niet alles.” Ik werd boos en zei: „Jan dat mag je niet zeggen, er zijn miljoenen mensen hier die 's avonds geen eten hebben en ons klikje een feestmaal zouden vinden.” Na het eten lieten we ons moe languit neervallen in de luie ligstoelen. „Jan wat ben je stil vanavond, je hebt een pestbui geloof ik.” Ach, je raakt tenslotte uitgepraat met tweeën en verder is er onder die half miljoen mensen niet een met wie je nu eens echt spontaan en intiem kunt praten. Ik zweeg even en zei toen: „Jan lees de krant.” „Och waarom? Alleen maar het binnenlands nieuws en verder het eeuwig schelden op de Hollanders.” „Gelijk heb je, honderd kranten geven hier niet de voldoening van een brief uit Holland. Je weet, ik heb enkele scholen waar ik een briefje van verwacht, al was het van de domste leerlingen, ik kan je niet zeggen wat een vreugde dat zou geven.” Hij haalde de schouders op en zei: „Ik had liever een brief van m'n Moeder; 't is nu al drie maanden geleden en ze is ziekelijk.”

Missionarissen kunnen rauw zijn en ik zei: „Ja Jan, brieven raken weg en telegrammen komen niet meer door; je Moeder kan al twee maanden in het koude graf liggen en jij stuurt haar nog een vrolijke verjaringsbrief: nog vele jaren. Laten we zo afspreken: mijn Moeder is ook oud, wie nu het eerst naar Holland gaat, bezoekt het graf van de Moeder die dood is en legt er een bloemenkrans op.“

Bij het avondgebed dwaalden mijn gedachten ver af. Ik dacht aan de Mulo-klas van de ochtend, toen een Islamitische jongen mij vroeg: „Pastoor, is Mahomed dan ook niet door God gezonden zoals Jezus?“ Ik stond toen even sprakeloos. Een andere jongen die blijkbaar moeilijkheden had, maar het goed meende, vroeg me in die klas: „Pastoor, kunt U mij vertellen hoe men zijn hartstochten kan bedwingen?“ Een beetje verlegen was hij wel. Toen vlinderden, gebeden prevelend, mijn gedachten naar Jan, die zo gauw in de put zit: wat zou er met hem moeten gebeuren als ik kwam te vallen, zou hij het harden alleen? Ik denk van wel, want in de grond is hij rotsvast, door zijn geloof. Toen hoorde ik de zware gongslag uit duizend moskeeën in mijn dessa's en de stem van de omroeper uit de minaret: Groot is Allah en Mahomed is zijn profeet en ik hoorde het zilverstemmetje uit twee kleine klokjes uit twee kerjes die zongen: „Komt allen naar Christus.“ Een half miljoen zielen, hoe pak ik dat aan.

Het avondgebed was afgelopen, ongemerkt. Alweer een mislukking, zo zijn er zovelen in een mensenleven. Moe ging ik naar bed, moe van alles.

De volgende morgen stapte ik fris naar de kerk en begon mijn meditatie. Jan ging op dienstreis. Het was een mooi onderwerp: Het Rijk der Hemelen is gelijk aan een zaadje, dat uitgroeit tot een boom. Dat zaadje, zo mediteerde ik, ben ik nu aan het planten. Veel stille vrienden helpen mij door hun gebed. Je ziet niets van het zaadje, het zit in de grond, maar God laat het groeien en het zaadje dat ik plant, wordt later een boom, later, als ik allang dood ben. Ik juichte vol dank en was de gelukkigste mens ter wereld.

Pater G. Boonekamp
C.M.

JULLIE KOMEN TOCH OÓK?

⇒⇒ FANCY-FAIR op 9 april ⇐⇐

KONGO - AKTIE

De Kongo-aktie heeft in totaal opgebracht de somma van fl 2361,82
Bovendien werden 171 blikken melk ingezameld.

Aan allen die meegewerkt hebben dit resultaat te bereiken mijn hartelijke dank.

G.H.M. van Lent.

pius x?

present!

Ik wil niet zeggen, dat ze het vroeger nu allemaal verkeerd deden. Maar in het tijdperk van Nkroema, Neroe en Mao Tse, waarin de niet-blanke volkeren in de UNO de meerderheid beginnen te krijgen, praten wij niet graag meer van de „blote nikkertjes”, die door onze zilverpapieren ijver „vrijgekocht” worden en vervolgens broekjes en de namen van hun weldoeners moeten dragen. Nee, wij denken daar anders over, wij voelen dat anders aan.

Trouwens, wij hebben ook onze katechismus veranderd. Tegenwoordig weten wij, dat wij door God te dienen, gelukkig kunnen zijn, hier en in de hemel. Aan dat geluk hier op aarde dachten ze vroeger niet zo bij het opstellen van de katechismus. Misschien was dat ook wel niet nodig, misschien waren de mensen vanzelf zo wijs, dat ze dat wel begrepen! Hoe het ook zij, wij hebben meer oog voor het menselijk geluk gekregen, wij willen dat de mensen gelukkig zijn, hier en nu al – en natuurlijk straks in de hemel. En omdat wij van Christus de boodschap hebben ontvangen onze medemensen – ook wel onze naasten genoemd – lief te hebben, rust op ons de plicht te zorgen, dat wij die medemensen gelukkig maken. Geen kleinigheid!

Wat een plezierige omstandigheid nu, dat wij op het Pius X Lyceum zitten! Want brengt die grote missie-actie ons nu niet in de verleiding dat allereerste christelijke gebod op iets ruimere dan door-de-weekse schaal op te volgen!

De hulp die wij de missie op Java bieden is waarachtig niet bedoeld als een krententellerige zieltjeswinning („hoeveel hebben we d'r nou weer 'bij'?”), maar als een zo royaal mogelijke hulp aan mensen in nood, in hongersnood. En waar nood is letten we niet op tegenstellingen van huidskleur of politiek, daar mogen wij geen hekjes zetten. Het is een verheugend teken, dat onze school zich hier een taak heeft weten te vinden, en het is te hopen, dat heel deze missie-actie zal bijdragen tot het besef dat wij allen – hoe gering onze taak ook is – verantwoordelijkheid dragen voor hetgeen er op de wereld geschiedt, gepresteerd en geleden wordt.

Wij zijn niet VAN deze wereld, maar er wel degelijk IN. Dat mogen we waarachtig wel weten en door onze hulp en onze aanwezigheid („présence” zeggen de ingewijden) laten merken overal waar dat te pas komt, en dat is nu: in de missie van Pater Boonekamp. Laten hij en de zijnen nu eens merken, dat wij er ook nog zijn!

Is er op school nog iets plezierigers denkbaar dan een fancy-fair, die de afgezaagde studie van aap-noot-mies-en-wat-daarna-komt met hese luidsprekers weg-armstrongt en het „waardig schrijden der docenten” door het „jolige zwieren der feestgangers” vervangt. Gaarne voldoe ik dan ook – en om deze reden, en (dit vooral) om de bovenuiteengezette – aan het verzoek de fancy-fair met nadruk in ieders warme aandacht aan te bevelen:

aan de leerlingen om hun breideloze fantasie in dienst te stellen van de opbouw der stands,

aan ouders, leerlingen en docenten om die stands aan hun spirituele en materiële doeleinden te laten beantwoorden!

C. Meijer

EEN RAADSEL

Djojo is lang, en mager als een scharminkel. Dit ware verhaal is enige jaren oud, maar Djojo leeft nog. Als mijn kisten aankomen die een half jaar door de douane worden vastgehouden, dan krijgt hij een nieuwe broek. Als hij lachte, dan zag je een half dozijn tanden, bruin van rotigheid. Hij was geen schoonheid, behalve dan die gloeiend-zwarte ogen. Als hij je aankeek, boorden ze door je ziel. Toch was niemand bang voor hem, want zijn hart was goed. Hij wiede mijn tuin, dweilde heel mijn huis (met vuil water, waste mijn vier witte schaapjes, spijkerde mijn stoel weer in elkaar en zat boven in de toren om een dakpan goed te leggen. Een prachtkerel, ik hield veel van hem. Als koste luidde hij elke dag driemaal de Engel des Heren: de roepstem van God over de duizend heidenen rondom de kerk. Hij vergat dit nooit, maar hij was ook nooit op tijd. Natuurlijk was hij arm. Wie is dat hier niet.

Behalve wat kleren, was zijn enige rijkdom in de wereld een rozenkrans, een kerkboek en een roestige fiets. Maar een fiets betekent veel: „je hebt iets, dus je bent iets,” en hij was er trots op. Hij gebruikte die fiets in dienst van het Rijk Gods. Elke week ging die fiets op een autobus, werd 20 km verder afgeladen en dan ging hij nog 15 km over zandwegen, heuvels, door bossen. Heel weinig mensen woonden er, het was een arme, eenzame streek, misschien onveilig. Daar gaf hij in een gehuchtje godsdienstles aan drie families. Eens, op de terugweg in de eenzaamheid der bossen, waar men alleen de apen hoorde krijsen, werd hij aangehouden door twee mannen met messen gewapend. „Geef hier je fiets.” Rillend van angst gaf hij de fiets. De rovers sloegen te voet een zijpad in, fietsen was daar onmogelijk in de modder. Djojo ging tegen een boom zitten en huilde. Hij dacht: hoe kan God zo iets toestaan? Ik werk toch voor God, en is dit nu de beloning? Nee, zonder fiets naar huis, dat nooit. Hij stapte op en sloop de dieven achterna, zich verbergend als ze omkeken. Waar zouden ze heengaan? Ze liepen een half uur door de bossen en kwamen bij een gehuchtje van enkele huisjes. Het eerste bamboehuisje, nogal ver van de andere, gingen ze binnen. Weer ging Djojo zitten om na te denken wat hij zou doen. Politie was daar niet. Zou God geen raad weten? Hij pakte zijn rozenkrans en ging bidden. Toen stond hij op, ging op het huisje af en stapte door de open deur naar binnen. Daar zaten de twee, hun messen lagen op tafel. Ze keken hem aan, sprakeloos van verbazing. Djojo ging op een matje zitten en sprak langzaam met nadruk: „dat ge van de rijken steelt kan ik begrijpen, dat u van de armen steelt is niet goed, maar dat ge van God steelt, is een hele zware zonde, want ik werk voor God en die fiets is van God.” Een doodse stilte volgde, zwaar drukkend op het hutje. Toen volgde er een gesprek dat lang duurde, heel de avond, heel de nacht. Wat er precies gezegd is, is mij een raadsel, maar de volgende morgen wandelde een overgelukkige Djojo met z'n fiets naar huis..... Een jaar later werden de twee rovers gedoopt.

Weer luidde Djojo de klok over de hoofden van duizend heidenen. Hij mopperde wat binnensmonds. Ik vroeg hem: „wat is er, Djojo?” – Hij zei: „wat doet God toch vreemd soms. Al jaren horen de mensen rondom de klok en Gods stem, maar niemand wordt katholiek. Twee dieven stelen mijn fiets, dan krijgen ze het Geloof en daarna de Hemel.” – Ik dacht: een raadsel is het inderdaad. Als jullie het ook een raadsel vinden, vraag dan eens het antwoord aan een van je leraren, die weten het zeker!!

MURILLO

Die plaat van Murillo had een geschiedenis, en een ware geschiedenis. Hij stelde voor: Maria stijgt ten Hemel. In prachtige kleuren. Hij was gescheurd uit de Katholieke Illustratie vermoed ik. Kinderen van een Fröbelschool in Diemen hadden hem netjes op karton geplakt en versierd met een rand van papieren vlechtwerk. Toen is Murillo op Jave verzeild geraakt.

Een mulo-jongen kwam afscheid nemen. Ik gaf hem de plaat en zei: „bid elke avond een weesgegroet, dan kom je later bij Maria in de Hemel.” Ik vroeg nog: wil je niet gedoopt worden? – „Nee, misschien later.” – Hij beloofde het weesgegroetje en ging voorgoed naar huis, heel ver weg, dolblij met zijn Murillo. Tenslotte was ik de jongen en zijn Murillo bijna vergeten. Terecht, want ik had in Europa de echte Murillo gezien en vele andere meester-

**BOEKHANDEL „URBI ET ORBI“
N.V. DE R.K. BOEKCENTRALE**

DE OUDSTE EN GROOTSTE SCHOOLBOEKHANDEL
VOOR HET GEHELE KATHOLIEKE ONDERWIJS IN
NEDERLAND

De deskundigheid op het gebied van schoolboeken
verworven door de ervaring gedurende vele jaren
waarborgen U de beste bediening.

Voor de leerlingen van het Pius X Lyceum
is het adres

BOEKHANDEL „URBI ET ORBI“
rokin 130, tel. 37586-37624, amsterdam-c

SPORTING GOODS CY N.V.

DIR. H. EILERS

48. CORN. SCHUYTSTRAAT
AMSTERDAM

De leverancier van het
PIUS X schooltenuë !!

TELEFOON 79 67 57

N
·
V
·
M
O
D
E
H
U
I
S

Dè speciaalzaak in damesconfectie

S voor de
PORTIEVE
&
G EKLEDE VROUW *in Nieuw West*

VAKKUNDIGE
BEDIENING

S - B U R G E M . D E V L U G T L A A N 81 - tel. 131070

ZOUTLOZE en SUIKERVRIJE
VOEDINGSMIDDELEN

bij

„HET ZEEUWSCHE MEISJE”

Gravenstraat 9 tel. 4 12 04

Kinkerstraat 112-114 tel. 8 52 73

Eliz. Wolffstraat 31 tel. 8 01 62

SPECIALISTEN

in

vloerbedekking, tapijten, bedden,
dekens

Martin!

Koninginneweg 221
tel. 73 49 78

Voor KOLEN en OLIE naar
C.G. VAN OOSTROM & Zn

van Slingelandtstr. 11-19 tel. 12 65 01

Bosch en Lommerweg 242 tel. 8 67 48

Jan Tooropstraat 85 tel. 13 57 12

Dr. H. Colijnstraat 230 tel. 13 33 39

VRAAGT PRIJSOPGAVE

N. V. UTRECHTSCH E
HYPOTHEEK BANK

en samenwerkende banken

AMSTERDAM - C.
Keizersgracht 482

verstrekt gelden op hypotheek

tegen voordelige condities

Voor al uw
schoolbehoeften
en leerboeken
is het juiste adres:

BOEKHANDEL J. W. ROBIJNS
Ruys de Beerenbrouckstraat 157-159

Amsterdam-Geuzenveld
telefoon 13.31.39.

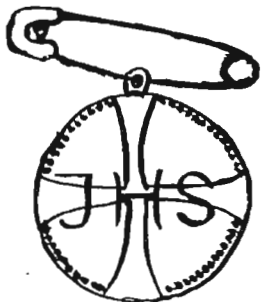
Grote sortering

POCKET-BOOKS

werken in musea. Daar kan een halve-wilde missionaris dan jaren lang op teren. — — — Bij donker reed ik op de motorfiets tussen de sawahs en werd overvallen door een tropische regenbui, waar geen regenjas tegen helpt. Bij een eenzaam huisje ging ik schuilen en moest binnenkomen. De man was opvallend vriendelijk, en wat nog meer opviel. hij wist iets af van onze godsdienst en dat in een streek waar nooit enig teken van ons geloof was gehoord of gezien. Ik zei hem dat, en toen, bij het schijnsel van een walmend oliepitje. liet hij mij een plaat zien: het was onze Murillo. Hij had een tijd gewerkt bij een rijke boer. Die boer had een zoon die heel slecht leefde. Die zoon had deze plaat. Dikwijls had die zoon hem verteld over Maria, de Moeder van Jezus, maar in die plaat had hij geen belangstelling meer. Toen had hij de plaat gekocht van die zoon. voor vijf rupijah, dat is een halve dag werken. — — Het regende uren, ik praatte uren. nu is hij Katholiek. Zie je het nut van heiligenplaten die jullie zomaar in de prullemand gooien? Later is Murillo opgevreten door de witte mieren die op een nacht soms een halve bibliotheek kunnen verslinden.

DE WONDERDADIGE MEDALJE.

Ik zie het graag: een jongen of meisje, ongedoopt, draagt een medalje om de hals of aan 'n veiligheidsspeld. Zo zie je er duizenden in de stad Kediri. Maar stomvervelend is het gebedel om medaljes. Want kinderen zijn niet eerlijk. Ze hebben er een, en zeggen rustig dat ze er geen hebben. Wat ik nu ga vertellen, heeft een collega meegemaakt. Het verhaal luidt als volgt:

In een volkomen heidense streek stond een katholieke mulo school. De godsdienstles was voor hen gewoon een sensatie: nog nooit hadden zij van Jezus gehoord, de geboorte, de wonderen, het was gloednieuw voor hen. Nog nooit hadden zij een kruisbeeld gezien. Ik had eens aan de ijverigste klas medaljes uitgereikt. Toen was mijn voorraad op. De volgende klas, meisjes, vroeg ook om een medalje. Ik zei, dat ik maar een medalje meer had en die was van zuiver goud. Een kreet van verbazing steeg op in de klas, hun grote zwarte ogen straalden van begerigheid. — „Maar die gouden medalje draag ik zelf.“ — Ze wilden de medalje dan alleen maar even zien. Ik liep de klas rond en toonde de medalje. Een meisje met prachtig polkahaar en parelwitte tanden vroeg heel bedeesd: „mag ik die hebben?“ Lachend zei ik: „ja, als je hem zelf komt halen op de pastorie.“

Dat meisje had ook een prachtige stem, ze had bij een wedstrijd in het zingen van kerstliederen op een schoolfeest de eerste prijs gewonnen. Ze heette: Sriwijanti. Enige dagen later liep ik te ijsberen door de pastorie. Ik was boos, want het regende oude wijven en ik kon niet uit. Toen de bel ging liep ik uit verveling naar de voordeur en wie stond daar? Sriwijanti, als een verzopen katje, op blote voeten, onder modderspetters. Zij had twee en een half uur gelopen. „Pastoor, krijg ik de medalje?“ — Ik was diep ontroerd en gaf haar mijn kostbare kleinood, de gouden medalje. Haar grote zwarte ogen fonkelden als het goud van de medalje. Ik gaf haar reisgeld voor de bus, voor zover de bus in die richting reed, en ze vertrok.

Een week later. Er stond een oudere man voor de deur, te schuchter om binnen te komen. Met tranen in de ogen vertelde hij, dat Sriwijanti zwaar ziek was, of ik wilde komen. Ze was zijn enigst kind. Ik ging direct mee. De mensen in dat dorp keken mij erg nieuwsgierig aan, allicht was hier nog nooit een priester geweest. De vader ging me voor, het bamboehuisje in. Ik de hoek stond een verhoging van bamboe. daar op een matje lag Sriwijanti. Ik schrok: doodsbleek, met ingevallen wangen en diep weggezonden ogen, die angstwekkend gloeiden van hoge koorts. Ze kreunde. De gouden medalje glinsterde aan een touwtje om haar hals. Ze herkende mij en glimlachte. — „Pastoor,“ zei ze hijgend, „ik voel dat ik ga sterven, ik wil naar de Hemel, mag ik gedoopt worden?“ — De ouders vonden het goed en Sriwijanti werd gedoopt. Toen werd ik zelf ziek en lag een maand in het katholieke ziekenhuis in Surabaja. Dikwijls dacht ik aan Sriwijanti. Het arme kind, zo jong en mooi, en dan al sterven.

Doktoren komen daar niet, medicijnen zijn schaars. En begraven worden gaat zo snel: binnen 24 uur onder de aarde, zo luidt hier de wet. En dan gaat het leven weer gewoon verder. Ik kwam weer gezond thuis, voor missionarissen zijn er wel medicijnen, daar zorgt de Memisa voor. De volgende dag kwam de bediende me zeggen, dat er een bezoeker was. Ik naar voren, en wie stond daar? Sriwijanti; ze kwam mij bedanken.

EEN GLOBAAL IDEE

Bij deze geef ik je een globaal idee van het bisdom Surabaya. Het is zo groot als ongeveer driekwart van Nederland, dus we hebben de ruimte. De stad Surabaya is een waterhoofd van misschien anderhalf miljoen mensen. Heel het bisdom telt ongeveer 10-12 miljoen zielen; het ziet er zwart van de mensen. Hiervan zijn ongeveer 25 duizend katholiek, een schimmeltje. Dus leiden de 45 priesters een herenleventje, want een man voor 500 zielen is toch niet veel.

45 Priesters, waarvan er zes echte, rasechte Indonesiërs zijn, prachtkerels. Een kleine 20 waren rasecht Nederlander, en zijn nu namaak-Indonesiër. Daar hoor ik ook bij. Koningin Juliana heeft afgedaan, ik volg President Sukarno. De rest van de priesters, o.a. m'n broer (een prachtkerel) zijn Nederlander gebleven; die vertrouwen het zaakje niet. Wat voeren we dan eigenlijk uit, behalve slapen?

We hebben een klein seminarie met 5 priesters en 50 studenten. Grootseminaristen sturen we naar Australië, die worden ons te geleerd. Het zijn er negen, dan in Genua nog vijf, allemaal Indonesiërs natuurlijk. Dan zit er nog een in Rome niks te doen (studeert). Aan een groot R.K. ziekenhuis zit een rector, die heeft het druk met begraven en nooddoopsels

Meestal zijn er een paar priesters op buitenlands verlof; want als je 10 jaar onder de tropenhemel hebt geleefd, dan ben je lam. Zo'n verlof kost een hoop duiten: retour Nederland ongeveer fl 4200,-.

Wat doet de rest? Gewoon parochiewerk. Verenigingen leiden die niet efficiënt lopen, eindelijk vergaderingen bijwonen die een uur te laat beginnen, en huisbezoekjes afleggen. Huisbezoekjes duren ook lang, want je bent hoogst onvriendelijk als je niets gebruikt bij de mensen, en koffie brouwen duurt lang als het vuurtje in het komfoor te klein is.

Dan die talloze scholen. Dat wil wat. (Rond 5% der kinderen katholiek). Dat slokt een hoop tijd op. Vooreerst lesgeven: 15-20 lessen per week. Worden door de staat gehonoreerd, geweldig. Dan het beheer van die scholen. Mijn collega moest voor een school op een dag rond 250 handtekeningen zetten. Hij zuchtte: „de subsidie is de rompslomp van de administratie niet waard.” Hij overdreef.

Missiestaties, waar kleine plukjes katholieken wonen, dikwijls op grote afstand, wordt in kapel of woonhuis H.Mis gelezen. Mijn leukste werk.

Tenslotte het zwaartepunt van ons werk: ongelovigen bezoeken! Ik stond voor een muloklas (bijna niemand katholiek) en zei: „jongens, ik wil jullie thuis allemaal opzoeken. Bij wie ben ik welkom?” - Er steeg een gejuich op, ik moest overal komen. Toemaar, 2500 adressen opzoeken in de stad Kediri alleen, wel een beetje veel. En wil je succes hebben dan moet je regelmatig bij die luitjes over de lemen vloer komen. Nee hoor, om 10 miljoen zielen te bekeren moeten er honderdduizend priesters zijn, geen 45. Maar waar haal je die vandaan, je plukt ze niet van de bomen.

Daarom Katechisten. Heel schaars. Mijn voorganger had er een. Die werd goed betaald, want hij had 10 kinderen te onderhouden en twee vrouwen. Daarom is hij ontslagen. Nu hebben we een katechistschool, degelijk stuk werk, geleid door Doctor Jansen. Bij hem vergeleken voel ik me een heel klein dom uiltje.

Toch zijn al deze bekeringsmiddelen maar klein-menselijk om 10 miljoen mensen te bekeren. Wat we nodig hebben is een massale bekering, rechtstreeks door Gods genade. Ik heb een stille hoop. Daar is gebed voor nodig en offer. Doe je mee?

Dan hebben we nog een serie poliklinieken. Direct resultaat is nihil. Nee, dat zeg ik gladverkeerd, want tienduizenden schurftziekten worden weggezelfd, ogen ingedruppeld, malaribacillen dood-geïnjecteerd. Ik vind dat hemels mooi werk, net zo mooi als zielen bekeren. Of ben ik theologisch fout?

Ons weeshuis met 350 stakkertjes doet prachtwerk en is veel te klein, maar wie zal dat betalen, zoete lieve Geritje.

Internaten tegen betaling hebben we ook, prima resultaten, werk van Broeders-Zusters, de zwoegers. Misschien weet je dat nu alle Vicariaten verheven zijn tot Bisdom. Weet je het verschil? Vraag maar aan je leraar, die weet het wel. Nu heb ik tenminste kans om kardinaal te worden.

Pater G. Boonekamp
C.M.

hebt
u
de
krant
al
uit

Dat zie ik er nog eens van komen: dat jullie achter de krantenbezorger aan lopen, aanbel-
len en vragen: Mevrouw, hebt U de krant al uit die zojuist bezorgd is?

Jongens en meisjes, wat gaat het fantastisch op het ogenblik. En dat zit hem toch niet in dat vliegtochtje boven Amsterdam, want iedereen weet heel goed, dat maar één klas het kan winnen en dat er in die klas toch maar twee zijn, die mee mogen. De kansen zijn zeer gering. Juist daarom is het zo fijn, dat iedereen meedoet. En nu denk ik natuurlijk ook aan al die andere akties, die op stapel staan. Onlangs vroegen een paar jongens, of ik eens een overzicht wilde maken van alles, wat we nu aan het doen zijn voor de missie. Natuurlijk wil ik dat en heel graag, want diep in mijn hart hoop ik, dat je het dan ook aan anderen laat lezen. Op de eerste plaats aan je huisgenoten. Als heel het gezin mee doet, dan kan er geen school meer tegenop. Maar dan moet ik toch van te voren even iets anders zeggen, nl. iets, waarop onze Pater Boonekamp voortdurend hamert en wat ik zelf ook wel eens vergeet: dat we op de eerste plaats voor de missie moeten bidden. We kunnen er ook een sport van maken om veel op te halen voor de missie, maar daarmee alleen is de missie toch niet gebaat. Om het maar eens heel gewoon te zeggen: we kunnen het geloof niet kopen, ook niet voor anderen. We kunnen met geld wel het werk van de missionaris vergemakkelijken, maar uiteindelijk hangt het toch van God af, of er resultaten van komen. Het gebed staat dus bovenaan.

En nu dan al die manieren om aan geld te komen.

1. *De oud-papier-aktie.* Dat loopt geweldig. Op het ogenblik krijgen we 7 cent per kilo. In de maanden juli en januari schijnt de prijs nog iets hoger te liggen. We stoppen dus niet na de paasvakantie.

2. *De oude-flessen-aktie.* Daar is nog maar weinig van terecht gekomen. Dat ligt ook wel even moeilijker. Na de paasvakantie gaan we daar eens extra aandacht aan besteden. Wie er een plan voor weet, moet dit maar uitwerken en aan ons doorgeven.

3. *De maandelijkse bijdragen van alle leerlingen.* Daar hebben we dit jaar beslist niet over te klagen. We hadden als minimum gesteld, dat iedereen 5 cent per maand zou betalen. Maar de meesten hebben er zelf 2 cent per week van gemaakt. Dus 1 gulden per jaar. En velen

hebben dit ook al helemaal afgedragen. (Dit is natuurlijk ook bedoeld als een klein prikje in de richting van hen die het nog niet hebben gedaan.)

4. *De St. Nikolaas-aktie.* Begin december trekken we er op uit. We hebben nu drie prachtige nieuwe kostuums voor de Sint en zes pakken voor de pieterbazen. Dat zal een feestelijke uittocht worden. Voorlopig zullen we uit de opbrengst van dit festijn weer nieuwe kostuums aanschaffen, zodat we binnen enkele jaren aan iedere aanvraag kunnen voldoen.

5. *De postzegel-aktie.* Heel veel jongens en meisjes verzamelen postzegels. En iedereen heeft dan wel eens een stel zegels, waarvan hij of zij zegt: ach, als ik er nu een ander een plezier mee kan doen, vooruit maar. Breng ze maar mee. Op school worden ze gesorteerd en verhandeld.

6. *Gebruikte postzegels, zilverpapier, kapsulen e.d.* blijven van harte welkom. In grote hoeveelheden brengen ze een behoorlijke duit op.

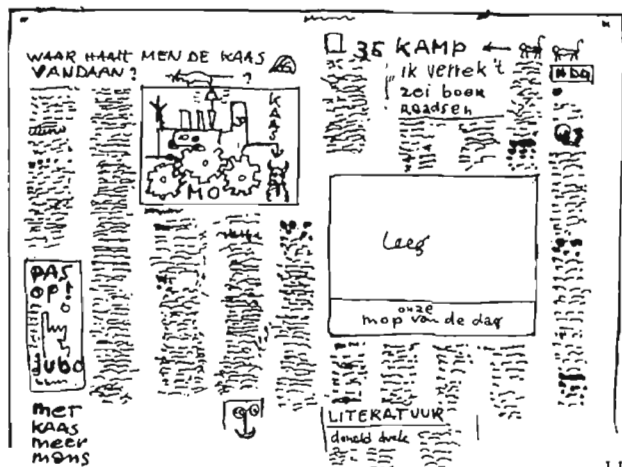
7. *Schoonmaken van auto's en fietsen.* Werkelijk een kostelijk initiatief. Volhouden jongens en meisjes: dit is iets wat telkens weer terugkeert en dus: een blijvende bron van inkomsten.

8. *De fancy-fair.* Hoe zal dat aflopen? Als het zoveel opbrengt als jullie enthousiasme voorspelt, moet het geweldig zijn. Het komt nu op de afwerking aan. Hoeveel prijzen zijn daarvoor nodig? Ik heb er geen idee van. Maar mensen die wel meer zo iets georganiseerd hebben, hebben mij gezegd: voor diverse attracties is het nodig dat ieder kind minstens vier prijzen meebrengt. Daarnaast heb je dan nog grote prijzen nodig voor een rad van avontuur en een Amerikaanse verkoping. We zijn er nog lang niet. Maar als jullie ouders dit lezen, doen ze ook mee. Dat weet ik zeker. En er komen nu juist nog wat dagen aan, waarop je nog heel wat kunt doen. Maar dan moet ik op jullie kunnen rekenen, want we zien elkaar niet zoveel meer voor de fancy fair. Laat het niet op de allerlaatste dag aankomen. Dat is te laat! Het is een heel gesjouw en het kost je een paar dagen van je vakantie, maar dat kon nou wel eens net het offer zijn, dat heel ons werk vruchtbaar maakt.

Dit moet slagen. Het zou toch te gek zijn, als we achteraf moeten horen: dat is ook een sof geweest daar op die school. Ze organiseren een fancy fair, maar het was allemaal niks. Jongens en meisjes: dat kunnen we niet laten zeggen. We hebben a gezegd, nu ook b! Als het er op aan komt, wil iedereen wel in de bar of het restaurant. in een tent of stand staan, maar het zware en moeilijke werk van tevoren en daarna moet ook gebeuren. Niemand mag zich hieraan onttrekken. Het is het werk van de school en dus van ieder van ons persoonlijk. Ga niet met de eer strijken, als je er niets voor gedaan hebt. Misschien had je vanwege de studie er nog geen tijd voor. Deze week en de komende bieden je nog volop kansen.

We rekenen op iedereen!! Tot op de fancy fair !!

Moderator.

MISSIE-INTENTIE APRIL

Heer, mogen de roepingen voor de missies met kracht bevorderd worden.

De Missielanden schreeuwen om werkers. De velden staan wit; de oogst belooft groot te zijn. Maar er zijn te weinig werkers. Tijdschriften, kranten, brochures worden gevuld met artikelen over de hedendaagse jeugd; problemen worden gesteld, niet om ze op te lossen, maar om weer nieuwe te kunnen stellen, een soort sneeuwbal-aktie. Sommigen zeggen: de jeugd is beter dan vroeger; anderen: er is niets mee aan te vangen.

Vast staat dat het aantal jongeren dat priester, broeder of zuster wordt, bedenkelijk terug loopt. Hier in ons land en elders. Met opzet wordt niet gezegd: het aantal roepingen loopt terug; want het is eenvoudigweg niet te geloven, dat Gods genade niet overvloedig aanwezig zou zijn.

Waar zit te fout? Iedereen kan het zien; maar bij alle geleerdheid of schijngeleerdheid die ons wordt opgedist, wordt het stelselmatig verzwegen. Er wordt te weinig gebeden door ouderen en jongeren. In deze tijd van groeiende welvaart, althans in het Westen, gejaag en genotzucht wordt het machtige wapen van het gebed niet gehanteerd. Ook bidden is een inspanning; biddende leert men bidden en de grote Helper is de H. Geest. Bij alle vorming en opvoeding is een zekere dwang nodig; vrijlaten ontaardt bij hen, die niet voldoende gevormd zijn tot bandeloosheid. Iedere opvoeder is daarvan overtuigd en past het toe. Merkwaardig is, dat het niet toegepast wordt zodra het gaat om het godsdienstig en gebedsleven; dan gaat men problemen stellen!

Noch nu, noch vroeger krijgt of kreeg men jongeren, tenzij door de leerschool van het gebed. De zachte dwang tot gebed, of liever de sfeer van zelfsprekendheid van het gebed zal onder Gods genade de geest richten op edelmoedige overgave aan Christus in priester-, broeder- of zusterleven.

Pius XII heeft in zijn encycliek „Fidei Donum” van 1957 een bewogen oproep gedaan aan de katholieke wereld voor Afrika, maar een nog bewogener oproep aan de bisschoppen om de roepingen van de Missien te bevorderen. In „Princeps Pastorum” van 1959 spoort Joannes XXIII de gehele Kerk aan om te bidden voor missionarissen.

En deze maand wijst hij de leden van het Apostolaat des Gebeds op offer en gebed voor roepingen tot het missionarisleven. Niet om artikelen en conferenties vraagt hij; maar om gebed. Mogen ouders en opvoeders de mogelijkheid van gebedsleven bij de jongeren scheppen, behartigen en verzorgen.

C. Minderop S.J.

**dit
was
een**

ELKE DAG EEN SCHOON

OVERHEMD!

EEN TOP-PRESTATIE IN

„niet-strijken“-popeline

IS HET

CENTRALINE

NO-IRON SHIRT

In wit en Fantasie

f. 16.95 f. 14.95 f. 12.95 f. 10.95

In 3 mouwlengten

verkrijgbaar.

HAZENBERG

KINKERSTRAAT 326-332

NIEUWENDIJK 156a en 207

BILDERDIJKSTRAAT 96

v. LIMB.STIRUMSTRAAT 26

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt

U bij ons in voorraad.

Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL

OBRECHT

A.J.M. v.d. Waart

Willemsparkweg 74,

Telefoon: 790233,

Amsterdam-Z.

PIUS X
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOLBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1924
WETT. GED.

SNELLE LEVERING

VAN ALLE

STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND

HET

GOEDE BOEK

*Het Betere genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. (020) 24 74 88 •
(2 LUNEN)